

nu o credință

Nu te întreb: „În cine crezi?“ Desigur, crezi în Dumnezeu; dar poate într-un Dumnezeu după placul tău: „bunul Dumnezeu“, îngăduitor față de slăbiciunile tale și mai asupru față de faptele rele ale celorlalți. Un Dumnezeu a Căruia existență trebuie s-o admită mintea ta, dar pe Care L-ai dori să fie cât mai departe posibil.

„Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și demonii cred... și tremură!” (Iacov 2.19).

Iată cu cine stai alături, dacă te mulțumești să crezi că Dumnezeu există.

Nu te întreb nici: „Ce crezi?” Ai răspunde, poate: eu am credința mea, religia mea... — fără altă precizare. Dar „credința” aceasta este un cuvânt mlădios, nesigur și prin urmare periculos. Fiecare își are credința lui, cu un conținut mai mult sau mai puțin neclar; și în ea, fiecare pune aproape tot ce vrea.

nu o religie

Religia este un cuvânt și mai ușor de folosit și care cuprinde tot felul de ritualuri și forme pe care le poți respecta foarte bine, fără nici o angajare personală. Botezul, căsătoria, înmormântarea: trei etape ale vieții, între care cei mai mulți dintre „credincioși” își fac propria voință. Trei ceremonii care sînt de ajuns pentru a avea o religie foarte prezentabilă. Și recunoaște că acestea nu te costă prea mult: sacrificii trei zile din viață — și încă, cea de la urmă nici nu-ți mai aparține — iar pe cele două dintîi le faci să fie niște sărbători ale familiei, cu bucurie, cu cadouri. Și devii sau rămîi... un bun creștin. Este ușor, nu este așa? Ei bine, aceasta este o amăgire grozavă.

credința

O întrebare care să ne ducă la adevăr este cea pe care o pun acum: „Pe Cine Îl crezi?” Ea merge mult mai adînc decît poți să gîndești. Dacă Îl crezi pe Dumnezeu atunci cînd vorbește, atunci Biblia, toată Biblia are autoritate, pentru că ea este într-adevăr ceea ce și spune că este: Cuvîntul lui Dumnezeu.

Dumnezeu vorbește. Nu va spune El adevărul? Nu este El chiar singurul care ne poate spune adevărul? A te îndoii de Cuvîntul Său, Biblia, înseamnă a-L face mincinos.

„Cine nu crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, fiindcă n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său” (1 Ioan 5.10).

Dumnezeu dă această mărturie despre Fiul Său, iar omul este răspunzător să primească această mărturie, să primească pe Fiul Său. Și aceasta este cu totul alt lucru decît o simplă credință, o spoială de religie; aceasta se numește „credință”.

„Credința vine din cele auzite, iar cele auzite vin prin Cuvîntul lui Dumnezeu” (Romani 10.17).

atitudinea credinței

Nu există credință a mulțimii, nici credință a familiei. Credința este o atitudine personală care îl face pe om să ia cu smerenie locul care îi este rînduit prin Cuvîntul lui Dumnezeu: cel al unei făpturi înaintea Creatorului și al unui păcătos înaintea unui Dumnezeu sfînt.

Pentru că Dumnezeu este Cel care vorbește, credința face să tacă raționamentele și sentimentele omenești. Ea primește ceea ce Dumnezeu spune despre om și ce spune omului. Ea primește ce spune Biblia despre Isus Hristos; ea ajunge să cunoască așa cum este inima omului — rea și de neîndreptat — și cum este inima lui Dumnezeu, plină de dragoste, de îndurare, de iertare.

Credința este înțeleaptă, răbdătoare, as-

cultătoare. Ea judecă trecutul, acceptă prezentul și își îndreaptă privirile spre un viitor care în curând îi va da dreptate.

siguranța credinței

Credința recunoaște drepturile lui Dumnezeu asupra lumii în general și asupra oricărui om individual. Ea învață de la El – nu de la o tradiție omenească – că El este Dumnezeu care judecă și totodată este Dumnezeu care astăzi oferă harul Său.

Credința este cunoașterea personală a unui Dumnezeu care S-a descoperit în Fiul Său, a unui Dumnezeu care vorbește, care ascultă și care răspunde. Credința este o relație vie cu Dumnezeu care devine Tatăl nostru și cu Domnul Isus Hristos Căruia Îi recunoaște dragostea și autoritatea.

Lucrurile sigure pe care le are credința, le scoate din mărturiile date de Cuvîntul lui Dumnezeu:

„Și acesta este cuvîntul credinței, pe care-l predicăm. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mîntuit” (Romani 10.8,9).

„Fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1).

„Credința în Fiul lui Dumnezeu, care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20).

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 11.6).

Ai tu această credință?

BIBLES

ET PUBLICATIONS CHRÉTIENNES

30 rue Chateaufort F-26000 Valence

FRANCE

IMEAF — FRANCE

**Credința în
ISUS HRISTOS**